

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2007 r., Agencja Wydawnicza Technopol przeciwko OHIM — („150”)

(Sprawa T-66/07)

(2007/C 95/104)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Agencja Wydawnicza Technopol, Sp. z o. o. (Częstochowa, Rzeczpospolita Polska) (przedstawiciel: radca prawny D. Rzążewska)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 grudnia 2006 r., Nr R 1035/2006-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak słowny „150” dla towarów zawartych w klasie 16

Decyzja eksperta: odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: błędne zastosowanie przepisów art. 7, ust. 1 b) i c) rozporządzenia Nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, jako że według skarżącej oznaczenie „150” nie jest ani opisowe ani niewyróżniające dla wskazanych towarów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) Nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r., Dz.U. L 11, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2007 r. — Ford Motor przeciwko OHIM (FUN)

(Sprawa T-67/07)

(2007/C 95/105)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ford Motor Company (Dearborn, Michigan, USA) (przedstawiciel: R. Ingerl, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 grudnia 2006 r. (sprawa R 1135/2006-2);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak słowny „FUN” dla towarów i usług w klasie 12 (zgłoszenie nr 4 509 808)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾ poprzez błędne zastosowanie bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji znaku dotyczącej wskazówki mogącej służyć do oznaczenia właściwości towaru lub usługi do słowa należącego do słownictwa ogólnego, nie mającego bezpośredniego charakteru deskryptywnego;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 poprzez potwierdzenie braku charakteru odróżniającego znaku wyłącznie na podstawie błędnego zastosowania art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 oraz
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ zgłoszony znak posiada dostateczny charakter odróżniający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2007 r. — Cantieri Navali Termoli przeciwko Komisji

(Sprawa T-70/07)

(2007/C 95/106)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cantieri Navali Termoli SpA (Termoli, Włochy) (przedstawiciel: B. Daniela Mammarella, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2006 r. dotyczącej pomocy państwa, którą Włochy zamierzają udzielić Cantieri Navali Termoli SpA [nr C 48/2004 (ex N 595/2003)]⁽¹⁾, w której Komisja uznała za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc operacyjną przewidzianą w art. 3 rozporządzenia w sprawie przemysłu stoczniowego⁽²⁾, którą Włochy zamierzały przyznać skarżącej w odniesieniu do statku C.180 (dawny C.173), i w której Komisja odmówiła przedłużenia o dziesięć miesięcy terminu dostawy statku, stwierdzając że przyczyny opóźnienia wskazane przez skarżącą (wpływ wydarzeń z dnia 11 września 2001 r. w Nowym Jorku, konieczność zmian technicznych, wystąpienie klęsk żywiołowych) nie spełniły wymogów przepisu art. 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia w sprawie przemysłu stoczniowego.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi:

- a) Uchybienie formalne polegające na braku uzasadnienia w odniesieniu do:
- twierdzenia, że wydarzenia z dnia 11 września były bez związku przyczynowego z niniejszą sprawą. W tym zakresie uznano, że w przeciwieństwie do sektora budowy statków wycieczkowych, sektor budowy statków, w którym skarżąca działa — mianowicie sektor budowy chemikaliowców i tankowców — nie ucierpiał wskutek tych wydarzeń;
  - twierdzenia, że nie wykazano wpływu klęsk żywiołowych, które dotknęły obszar, na którym działa skarżąca;
  - konieczności wprowadzenia zmian technicznych do konstrukcji.
- b) Oczywisty błąd w ocenie faktów, które państwo włoskie przytoczyło w celu uzasadnienia i udowodnienia nagłego przerwania programu prac, poprzez nieuzasadnione rozróżnienie między rynkami chemicznymi a innymi sektorami okrętowymi w celu zastosowania przepisów wspólnotowych w tym zakresie, a także poprzez częściową, abstrakcyjną i oderwaną od kontekstu interpretację raportu przygotowanego przez instytut Clarkson Research w listopadzie 2003 r., któremu przyznano decydujące znaczenie bez przeprowadzenia praktycznej i opartej na dokumentach kontroli.
- c) Nadużycie władzy z uwagi na brak oceny na podstawie faktów i w związku z cechami i okolicznościami danej sprawy, czy przedłużenie jedynie o dziesięć miesięcy, o które zwróciła się skarżąca, mogło mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi, a tym samym brak oceny zgodności rozpatrywanej pomocy operacyjnej ze wspólnotowymi regułami konkurencji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283 z 28.12.2006, str. 53.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1540/98 w sprawie pomocy dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. L 202 z 18.7.1998, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2007 r. — Icuna.Com przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-71/07)

(2007/C 95/107)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Icuna.Com SCRL (Braine-le-Château, Belgia) (przedstawiciele: J. Windey i P. de Bandt, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 31 stycznia 2007 r. w sprawie unieważnienia postępowania przetargowego EP/DGINFO/WEBTV/2006/0003 w zakresie części 2,
- ustalenie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty i nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wypłacenia odszkodowania na rzecz skarżącej za wszelkie szkody wyrządzone zaskarżoną decyzją oraz wyznaczenie bieglego w celu oszacowania tych szkód,
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 1 grudnia 2006 r. Parlament Europejski odrzucił ofertę skarżącej złożoną w ramach przetargu EP/DGINFO/WEBTV/2006/0003, część 2: treść emisji, mającego na celu stworzenie kanału telewizji internetowej Parlamentu Europejskiego⁽¹⁾ i zawarł umowę z innym oferentem. W dniu 19 grudnia 2006 r. skarżąca wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji⁽²⁾. W ramach postępowania w przedmiocie środków tymczasowych Prezes Sądu postanowił, tytułem środka tymczasowego i w zakresie, w jakim Parlament zawarł umowę zgodnie z decyzją z dnia 1 grudnia 2006 r., zawiesić wykonanie umowy. Po posiedzeniu, które odbyło się w ramach postępowania w przedmiocie środków tymczasowych, Parlament podjął w dniu 31 stycznia 2007 r. decyzję o unieważnieniu omawianego przetargu w zakresie części 2.

Skarżąca podnosi dwa zarzuty na poparcie swej skargi. Pierwszy zarzut oparty jest na bezprawności zaskarżonej decyzji ze względu na brak właściwości podmiotu, który ją wydał oraz z powodu naruszenia art. 101 rozporządzenia finansowego⁽³⁾. Skarżąca twierdzi, że żaden przepis prawa wspólnotowego nie pozwala instytucji zamawiającej na unieważnienie udzielenia zamówienia po podpisaniu umowy z podmiotem, któremu zamówienia udzielono. Ponadto skarżąca podnosi, że nawet gdyby przyjąć, że pozwana była właściwa do podjęcia zaskarżonej decyzji na podstawie art. 101 rozporządzenia finansowego, przepis ten nie pozwalałaby jej na unieważnienie części przetargu.